

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam sa schwórčlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

H o d y.

Lut. 2, 1—20.

Džě chzemy w tutych šwjedzeńskich dnjach wutrobu a woczi wobrocizč? Džě chzemy stupicž, so bychmy bohattych hodownych darow, kotrež chze nam Bóh wobradzicž, džělomni byli? Wot pastyrjow chzemy to nawuknyč. Do Bethlehema — to je nasche hekło. Nasche džěczi tam khwataja i radosčzu. Chzemy s nimi hicž, kiž šměmy jako dorosčzeni, šnano we wyšokěj starobje hišchče džěczi byč. „Wy šče wšchizy Bože džěczi pšes wěru w šhrystušu Jesušu.“ Džěžtuliž šu džěka kšesčizienjo na šemi, maja woni jenicžki wotšknjeny kónz: to je Bethlehem, něhdy najmjensche, nětk najrjensche a najkrafnišche město na šemi, hdyž je i njeho wušchol, kiž w šsraelu, haj po zplnym šwěče knjes je. šhwatajmy šebi wěz wobhladacž, kiž je šo w Bethlehemje štała! Wny namakamy, šchtož pastyrjo namakachu. (šht. 16.) Budžemy to špokojeni? Ša čželne wóčžto wšchal je to šhudobny napohlad. Ale wóčžto wěry, wysche teho džěšča wotemrjene, njebješa widži a šnjesowa krafnosč šo w nim šjewi; my škšchimy wysche teho džěšča jandželsku powjesč: „Wam je šo džěka šbóžnik narodžil“; my šebi nad tym džěščom ruzy štyknjemy a i jandželemi špěwamy: „Čžesč budž Bohu we wyšokosčzi a mēr na šemi a čžlowiekam dobre špodobanje.“ To wulke šbože šo nam wšchitkim wopšchija do štareje, ale tola pšchezo noweje wobšbožazeje powjesče:

Wam je šo džěka šbóžnik narodžil!

1. Čžlowjetojo jeho trjebaja;
2. Bóh jeho pškla;
3. my kšesčizienjo jeho khwalimy.

1. „Wam je šo džěka šbóžnik narodžil.“ Čžlowjetojo jeho trjebaja. Albo njetrjebaja jeho čžlowjetojo. Njeměł tón khěrlišch prawo, kotryž naš špěwacž wuczi: „šhubjene džěczi, šhryst je na šwěczi; wješel, wješel šo kšesčžanštwó! Šsu wulke rošdžěle mjes čžlowjekami; woni šu bohaczi a khudzi, wyšozny a nišy, šbožowni a žarowazy — tež mjes nami. Ale wam wšchitkim ja pšchwołam: Džijmy do Bethlehema, pšchetož tam je šo wam šbóžnik narodžil, kotrehož wšchizy trjebaja. Tež w našchim ščenju nam wšchelazy ludžo napschecziwo štupja: Augustus žyrenijus. Tak šu tež džěka nahladni a teho dla „šbožowni“ ludžo. To njetrjeba čžlowjek na trónje šedžecž abo khěžorski bohó byč, a tola jemu wššebite šbože kčžěje, šo jemu je drušy šawidža. Ale móžesh pšchi šwětnym šbožu šbóžnika parowacž? Augustus a jeho bohó štaj šo dawno minyloj, šamo jeju mjenje byšchtej najwjazny ludžom nješnatej bylej, hdyž jej hodowna historija mjenowala njeby. šchtož pak je šmjercže wěšte rubjenštwó, tón njetrjebał šbóžnika trjebacž. A tež žiwjenje w šbožu khodžazyh njeje pšchezo tak šbožowne, kaž šo šda. šhorosč, potajne horjo namakash tež w bydlenjach šbožownych. šchtož pak pod pšchahom šrudobny šteji, njedyrbial tón žaneho šbóžnika potrebacž? A njeje pola šbožownych šwěta žana štyšnosč šwědomija, žana potajna bojosč pšched Božim šudom, žane šnutškwone

žadanje po wujednanju s Bohom? Štóż paś pod czejotku hrěcha sdyhuje, tón njedyrbjał žaneho Šbóžnika potrebacź?

Tola tež wo tajkich, kiž su we woczach śwěta khudzi a hubjeni, bljšchimy w hodownej historiji. Marja a Josef — drje s kralowskeho rodu, tola staj wotkudłoj (sht. 7), dale czi pastyrjo (sht. 8), kiž so wot rukow džěła žiwja. Woni su wobraš, w kotrymž so najwjazny wot naš sesnaje. Wschědne bėdženje wo lubny Boži khleb, k temu starosć, khorosć a stoncźnje wěste wumrjecze — a my njedyrbjeli žaneho Šbóžnika potrebacź? Kaž Marja a Josef, smy tež my kralowskeho rodu, ale kralowsta tróna džěcźatstwa Božeho je nam wot głowy padnyła. Hrěch je naš s paradisa wuhnał a na dróhu hubjenstwa sehnał — a to njedyrbjeli žaneho Šbóžnika potrebacź?

Štóżkuliž ty su — chzesch-li prawje hodny swjeczicź, stup k žlobikej w Bethlehemje a praj: „Sa hubjeny cźlowjet, shtó budze mje wumóz s cźěła smjercze? hdze namaťam Šbóžnika, kotrehož tež ja tať nusnje trjebam?”

2. „Wam je so džěnka Šbóžnik narodził.“ Tam bljšchich ty wotmolwjenje. Cźlowjekojo jeho trjebaja — a Bóh jeho sczele. Nichtó druhi khiba wón sam móže jeho póšlacź. Cźlowste prózowanie, hubjenstwo cźlowjestwa wotwobrocźicź, je podarmo. To na forjeń hubjenstwa nje-pschińdže. Tón sam, kiž je duschu stworił, móže ju wumóz. Tať je Bóh śwět lubował, so wón swojeho jenicźkonarodženeho syna dał je. (Jan. 3, 16.) Kať jańnje sjewi hodowna historija, so je Bóh Šbóžnika póšlacź. Dolho bėsche jeho pschińdženje prjedy wěschczene; s Davitomeho rodu dyrbesche pschińcź, w Davitowym mėsće so narodzić. Nětko bėsche czať dopjelnjeny — duž dyrbja samo móžni śwěta wschěhomóžnemu blūžicź — (sht. 1—5). Haj, Bóh je džimny radźiczel. Wón dobre pucze wschudze a pomoz wudźeli. Wón sam je nam hodowne džěczo dał, je nam Šbóžnika póšlac. So pať je to hodowne džěczo wopravdže Šbóžnik, tať jańnje je nam to wobšwědczene. Khudy drje je jeho narod, khudsche hischcze jeho žiwjenje, najkhudsche jeho wumrjecze. To pať je so k naschemu wumóženju stało. „Wy wěscze tu hnadu naschego Anjesa Jesom Khrysta, hacź runje bohaty bėsche, bu wón wschať khudy nasche dla, so byschcze my psches jeho khudobu bohaczi byli.“ (2. Kor. 8, 9.) W khudobje jeho semstkeho žiwjenja leži potajena krańnosć jenicźkonarodženeho syna Božeho. To pať so hižo pschi jeho narodze wobšwědczi (sht. 11). Tež nam płaczi powjesć: „Wam je so džěnka Šbóžnik narodził.“ To „dženka“ traje, kať dolho śwět steji a nasche žiwjenje traje. „Wschemu“ ludu dyrbi so „wulke wjekele“ dostacź. Njeje to wopravdže „wulke“ wjekele (sht. 10), hdzež je hrěch, bojoscź psched Bohom, psched pschichodom, psched smjerczu. Ale nětko dyrbi so bojoscź psched wjekele minycź. Hrěchnizy, schiznoscherjo, mre- jazny, wjekele so! Chzesch so sam wo tole wjekele pschijnjecź? Njedyrbjał Šbóžnik, kotrehož Bóh póšlac žaneho ruma namaťac w twojej hospodze?

3. „Wam je so džěnka Šbóžnik narodził.“ My schesćizijenjo jeho khwalimy. To wschať je najprjedy snutskowne wobkhowanje, kať pola Marje (sht. 19). My nimamy jenož nimo khwataze swjėbelenje, ale tu wěstoscź, so chzemy sobu wsacź wot hodowneho swjėdźenja, so smy wot Khrystuša sapschimnjeni. Ale potom pať dyrbi tež s nascheje wutrobny won wysťacź kať synť swonow, kať

pola tych pastyrjow (sht. 17). A tam, hdzež su jandželjo wysťali, kiž bėchu jenož šwědkojo wumóženja, kotrehož sami njepotriebachu — tam směli my mjelcjecź? Ně, jich khwalenje my dale nješemy (sht. 14). Bohu chzesć dawacź, kiž je nam Šbóžnika póšlac; měr s Bohom, kiž je nam daty, wobarnowacź a tež sami džěczi mēra bywacź; wschědnje so bóle a dale wobnowjecź sa cźlowjetow bójskeho spodobanja — to budź nasche blubjenje w tutej hodzinje, nasche wotmolwjenje na wulku hodownu powjesć: „Wam je so džěnka Šbóžnik narodził.“ Hamjeń.

Postrow Božeje nozy.

(Sonett.)

Šwjata nóz! so sašo cźishe bližich
Něťk śwětej s jandželskimi schidłami;
Budź džaknje powitana s psalmami,
So Božu milosć s nowa k semi nižich.

Ty šbóžnu radosć duscham s njebia czechesch,
Je s bethlehemskim śwětkom wohrėwasch;
Ty w hrodach, w hėtach luboscź wufnywasch
A palmy mēra cźlowskim džěcžom pleczech.

Haj, njebio nad semju ty wotankujesch,
So nad nej klicza hymny jandželske;
Nať khorych hojich, s troschtom wofschewujesch.

Duž, śwětko nješoncźneje hnady, witať!
Nam, hwěda salemska, swěcź do dusche
A žohnowana hodownicźka switať!

K. A. Fiedler.

Hodownicźka.

Hodny su sa schesćizijana swjėdžen najswjeczisheje radosce nad tym, so je njebieski Wóczez po dokonjanym czaťu swojeho syna do śwěta póšlac, kotryž je swojim sjewjenjom wschitkej srudobje kónz sczini, pschijnjekywschi śwětko, luboscź a žiwjenje na cźlowjestwo, s mrototu pschikryte, w šebitnosći stwjerdzene a w hrěchach morme. Hodny su radosć luda, kotremuž so w jeho nusy to słowo dosta: „Troschtujcze, troschtujcze mój lud, praji wasch Bóh! pschetož krańnosć teho Anjesa so sjewi, a wschitto cźěło budze widźicź, so Anjesowy rót rěczi!“ Hodny su radosć Simeona; pschetož kať tutón Bože džěczo na swojej ruzy wsa a džesche: „Anjeze, něťk puschćizich swojeho wotrocźta po swojim słowje s mērom, pschetož mojej woczi stej twojeho Šbóžnika widźilej, kotrehož pschihotowať su pschede wschitkimi ludźimi!“ — tať bjerjemy tež my džěnka syna Božeho s nowa do swojeje wutrobny a prajimy s radošnym duchom: Anjeze, nětko móžemy w pokoju živi bycź a wumrjecź, pschetož my wěmy, so su tuteho Šbóžnika tež nam pschihotowať!

Tola dyrbi hodownicźka tajkule swjatny radosć w naschich duschach sbudźicź, nješmje nam pschede wschēm tamne njebieske požołstwo pobrachowacź: „Njebojce so! Slej, ja pschipowjedam wam wulke wjekele, kotrež so wschemu ludu dostanje; pschetož wam je so džěnka Šbóžnik narodził, kotryž je Khrystus, tón knjes, w Davitowym mėsće.“ Tole lube evangelion, wot Anjesoweho jandžela pschipowjedane, dyrbi nam do duschow kliczecź jako swjatny wothłóť s bethlehemskich honow. So je so nam s Khrystusom śwěta Šbóžnik narodził, to je pschicźina wěrneje hodowneje radosce. Wot Khrystuša wulhadza džě wschitto śwětko, wschitto žiwjenje, kotrež schesćizijansku žyrkej roškwětkla a wožiwja; na Khry-

stuga du wschě pschecza a nadzije, i kotrymiž so kschesczianstwo we wschěch swojich pruhowanjach woschewja; we Khrystuſu pschindu wschitke kłubjenja w hromadu, kotrež naſ pschi sachodnosćzi kwěta i troſchtom a pokojom napjelnjuja, naſchey woczki słožujo na lěpsche žiwjenje. Khrystuſ je počatk, kónz a přjedzischczo wscheho sboža, na kotrež so khude cžlowjestwo w kóždy cžezki cžaf swonkowneje a snutkowneje nush i poſlednjej nadziju ſaloža.

Alle spomnjene poſoľstwo ſamo nicžo njepomha, jeli wěra pobrahuje. Wěrjaza wutroba, kotraž narodženeho Sbožnika jako swojeho Wumóžnika ſapſchimuje, je žórlo wěrneje hodowneje radoſće. Žyly hodowny ſwjedžen so bjes žohnowanja pomije, jeli so wón žadny drugi ſaczischcz njeſawostaja, hač tón ſwójbneho wjeſela. Schtóz w hodownym ſwjedženju luboſcz Wótza, kotryž nam Sbožnika wobradži, w najhłubſchey wutrobje njeſapſchimuje, tón njeſoſymy jutry tež niž luboſcz Ssyna, kiž je so ſam ſa naſ woprowal, a wostanje potom ſwjatki njedótknjeny wot ſwjateho Duchy, kotryž ma naſ i luboſcze Wótza a Ssyna do wscheje wěrnoſće wodžicž. Dotelž pať wěra žana ſwonkowna wěz njeje, ale je bójſti wodnych naſcheje duſche. dha njemóže so tež wěra nikomu pschecziwo woli do wutrobny ſchczěpicž, jeli wutroba ſama se ſwojeje hłubiny najpředy po wěrje nježada. Hdžež žana wěra do Božeho Ssyna jako Sbožnika kwěta njeje, tam pobrahuje poſnacze ſamſneho hubjenſtwa, ſamſneje ſrudneje khudoby. Seno t a duſcha ſměje wěrnu hodownu radoſcz, kotraž do hłubiny ſwojeje hrěſchnoſće ſtupa a tam ſwój ſrudny wotpad wot Bohy w myſlach, ſłowach a ſtutfach i naſtróženjom poſnawa. Čzim wjetſcha najpředy bolocž, čzim wyhčſcha potom radoſcz. Pſchede wschěm dyrbinym ſwoju ſamſnu ſrudnu khudobu wutrobny ſpoſnacž, jeli čhzemy bohatſtvo njebieſteho Wótza ſaczuwacž; najpředy dyrbinym so se ſrudobu a roſkacžom wo tym pschewědčicž, kať malo ſmy Bohy lubowali, předy hač móžemy wopſchicž, kať jara je Bóh naſ lubował, hdžž nam ſwojeho ſyna i naſchey ſbožnoſćzi wobradži.

To wschitko pať je jeno ſtutf wěry, kotraž woſebje i předomanja wo hrěchu, poľucze a hnadže wuſhadža. Hdžž je po tajſim hodownym ſwjedžen w ſwojim přenim podložku džen ſrudoby nad nami ſamymy, dha pschewobrocza so wón psches wěrjazu wutrobu do dnja najſbožniſchey radoſće nad Božej luboſczu, kotraž ſlódki troſcht woadča hrěchow do duſche cžecze a ſhubjenty paradis ſaſo wotanka.

Duž dha pój, ty ſwjedženjo radoſće, se ſwojim lubym hodownym ewangelijom! D njeſ tu ſwjatu powjeſcz wo Sbožnikowym narodže do hylencžkow khudoby a wuliwaj do nich bohatſtvo ſwojeho troſchta: Tež wam je so Sbožnik narodžil! Njeſ ju do wschěch krawjaznych a ſrudnych wutrobow, kotrymž ſtej horjo a hórkoſcz žiwjenja runje nětlo wschitko wjeſele wſaloj: Tež wam je so Sbožnik narodžil! Njeſ ju i wschitkim khorym, wo pomoz ſdychowazym, a rěcz i nim wo tym Knjeſu, kiž móže a čže se wscheje nush cžela a duſche wumóz: Tež wam je so Sbožnik narodžil! Haj, njeſ ju i wschěm, kotřž hiſchče ſedža w mrokocze ſmjercze a njewjedža, so je Jeſuſ Khrystuſ do kwěta pschichol, hrěſchnikow ſbožnych cžinicž: Tež wam je so Sbožnik narodžil! A hdžežkuli ty i tutym njebieſtim poſoľstwom wěrnu hodownu radoſcz ſbudžiš, tam je tež bethlehemska hwěſda i pschekraſnjazym blyſchczom nad duſchami ſeſthadžala.

K. A. Fiedler.

H o d y.

S paſtyrjemi čžu ja khwatač,
 Sswojoh' Sbožnika čžu pntacž,
 Lube Bože džeczatto,
 Kiž i nam dele poda so.

S jandželemy čžu ja ſpěwacž,
 A Božej cžejczy khěrlyſch dželacž,
 So měr, radoſcz, ſbože da
 Tym, kiž jeho lubuja.

S mudrymi so na pucz podam,
 Najrieſche wscho jemu dodam;
 Žiwjenje ſam woprugu
 A ſbožnemu mi dobytku.

S Marju čžu ja w duſchi ſſhomacž
 Sradnu powjeſcz, — hoſpodowacž
 Kraſne Bože potajniſtvo:
 Bóh je w cžele ſjewil so.

S Tobu, Jeſu, ſwjeczicž hody,
 Wobradža mi ſbožne plody;
 Ach, pschindž te mni, Knježe mój,
 Duſcha njech je žlobit twój!

S. Bróſta.

Bože džeczo.

S surowy wěr hanjeſche je ſněhom po polach, a hwiſdaſche we haľach; njebo bē se ſněhom ſaczěmnjene — a ſemja i bēlej plachtu pokrta. Szamy hoľ a džiwja bitwa pschirodžinych žiwjelow! Schto pať kliczi tať mernje do tuteho hoľka? To je swóncžk i wjeſneje zyrkicžki. Sawěrnje, nicžo njeſnuje wutrobu bóle, hač hdžž puczowarjej we najhroſniſchim wjedrie swóncžkowe zune ſynki napſcheczo klicža. A tež tudy wolaſche swóncžk měr do jeho wutrobny, wolažo i wěcznemu mērej. —

A hórny po pucziku cžehnjeſche cžichi cžah — ſchtyrjo mužojo njeſechu cžorny kaſchcz, na přědku njeſeſche hólczez ſchiz a ſa kaſchczom džěſche mala cžrjódka ludži, jeno nětſi, wſchaf pschewodžachu khudeho. Mjelcžo hibaſche so cžah dale, hač na hórku dóndže. Čyle pohrjebniſchczo bē runina, i bēlej plachtu pschikryta; jeno woſrjedž cžornjeſche so: bēſche to najnowiſche wobhydjenje, niž wjele wužſche, hač bēſche ſemrjeta we žiwjenju mēla. A tudy ſaſta žarowanſki cžah, mužojo poſtajiču kaſchcz a ſchědžitny duchowny wuſpěwa nutrne modlitwy. Pomalu ſpadowawſche kaſchcz do hłubiny, swóncžkowy hłóſ wotmjelny — ale wóſſiſcho kliczeſche plač a žalocž dweju džeczattow. Hólczik a hoľczka plakaſchta; hdžž i blukim buchom łopacž pjerſchče na kaſchczu ſabuchny, ſatſchepotaſchta; wobhaj a huſczſche ſylſy kapachu i jeju wóczkow! Pſchewodžerjo bēchu woteſchli, ale pschezo kleczeſchtej džeczatz na romje; jeju hórki plač bēſche woczichnyl a jeno mjelcžaza ſrudoba tyſchefche jej. A i njebieſ ſnjeſe so jandžel i bēlymaj ſchidleſchkomaj a dótkny so jeju wóczkow i lilijowym porſczikom — a ronjenje ſylſow ſaſta — wóczko so ſandželi a luboſny ſón wotnjeſe jej se ſemſteho hubjenſtwa do kraſneho raja. W pschynym domje hrajaſchtej a bēhaſchtej w rianej, kwětkopóľnej ſahrodzy a poſtatowawſchtej wjeſele wótoło nanfa a macžerki. Nad nimaj ſwěczefche ſlónčko tať jaſnje, so so wscha wutroba ſmēkaſche!

„D kať rjenje bēſche tam“, praji wotucžiwſchi bratſik i ſotſicžny, a wuhladawſchi wótoło so bēly ſněh, plakaſchta; i nowa bratſik a ſotſicžka; a ſotſicžka rjekny: „ach, pój domoj, tu je tať ſyma, wētſik duje tať ſurowje — kať mje to woſyba“. S plačžitnym hłóſkom pschitaji bratſik: „haj, — ale hdže? hdžež macžerka wumrje, njeje wjazny naju dom — ničto njecha wo namaj wjedžecž — o wostańmoj tudy pola macžerki — ta naj tať lubowawſche! Ach macži, macži, hdže ſy? macži, njeſlyſchſch ſwojej džěiczi, o macži, pój po naj, a wſmi naj ſobu, hdžež ty ſy!“ — a nowe ſylſy poduſchchu jeho plačžitny hłóſ. —

Tu stupi njesnaty muž psched njeju, kotryž běšče hižom dobru khwilku pschi rowje stał a khlsh s woczom trěl. S pošmėrowazym pohladom pschimny pacholka ja ruku. Tutón horje pohladnywšchi, sastróži šo a chyzšče czešnyč. Tola knjes rjetny s lubošnym hłošom: „njeboj šo, njeczėłaj, hólčžo, njeczınju wamaj ničšo šlo — ale pójtaj šo mnu domoj, tudy šo ničtó wo waj njestara a mohlej tu smjerınnyč! Šójtaj šo mnu!“ A wša wobej ja ruku a wjedžesche jej šobu, a pod hórku šadži jej do pschneje khorejty a jėdžesche s nimaj na faru.

Wješele stupi jemu schėdžimny duchowny napschecžo a poda jemu tšchepotatu prawizu na witanje.

Psched hodžinu běšče zush knjes do wjeski pschijěl a šo na faru praschal. Tudy wuprachowasche šo czešczomneho starza sa šanikezami, kał šo jim wjedže a sčto cžinja. S krotkimi šłowami wupowjeda jemu farat, kał je džeczatlow nan po dolhej czežkej khorošči wumrjel a město pjenjes dolh sawostajil. Wudowa drje běšče šo prózowala, šebje a šwojej džěšči šeziwicz: ale tež ju napadny kruta khorošč a wona wumrje w najwjetšim hubjenštwje. Pscheczelstwo njeběšče, dnyli macžerny bratr; ale wo tym njeběšče šo dolhe lėta ničšo khlšchalo.

Se khlšojtmaj woczomaj běšče zush knjes pschipošluchał, a hdyž běšče farat dorėczal, pschimny jeho zušnik ja ruku a wušna, šo je bratr šemrjeteje a šo chze šyrotzy ja šwojej t šebi wšacž. Tcho dla bė po nej na pohrjebnišchėžo jěl a nětko běšče šo na faru wrócil, šo by tudy wšchitko šarjadował.

Šafajtra wotjėdže zush s džěščomaj, pschewodžany s wutrobnyimi šbožopšchecžemi wyškodoštojnego knjesa. Daloko jėdžesche knjes a w powjedanju s nimaj lubowasche jej bóle a bóle; a tež wonej šabuschtej šrudobu a pošluchaschtej na jeho rėče. Na wječor šasta wós psched rjanyh hrodem, a knjes wuškozji s wša. Wješele pschibėža jemu mloda žona napschecžo a padny jemu wokoło schije. „Šutije mamy hodownicžku“, šapocža mandželški, „šchto myšlišč šebi, šo šym tebi t božemu džěšču pschitwješ? — Njemjedžach cži lėpscheho dara pschinješč, dnyli tutón —“ a wosowe duricžka wotewriwšchi, wuwjedže džěščzi a pschistaji: „Što štej šyrotzy po mojej šotšje, wčžera šu ju pohrjebali! wšmi jej ja šwojej, lubuj jej kaž macž a štaraj šo ja nej.“ A wobjimawšchi a wokošchiwšchi šwojeho muža rjetny mandželška s radošnym hłošom: „Šadny a špodžimny dar šy mi pschinješč, ale džakuju šo cži ja njón; chzu jej lubowacž a budu jimaj macžer.“ A wokošchiwšchi džěczatzy wjedžesche jej do krašneho hrodu. Šrašne hody šwječžachu na hrodže, a wješele pschihladowachu jandželjo s njebjěš.

H. W.

Boža nóz.

Sšwjata nóz, se cžichich honow
 Bližič t nam šo na šemju;
 Klincžecž khlšchu hłošy šwonow,
 Wofna pošne khlšchėža šu.
 Ššamo hėta wobšbožuje
 Ššwoje džěčzi s radošču,
 Bože džěčžo pošbėhuje
 Ššah t jich we wyštanju.

Ššwjata nóz, ty pschindžesč jašo,
 Kaž cze šiwět hněd' widžesche,
 Ššłódkich špėwow pošny cžašo,
 Dolh, hory šhwala cže!
 Ššalmy šchumja s rašchob' kraja,
 A we šmėrkach wječora
 Ššpodžimnu nam powješč praja,
 Ššowješč Božoh' šewjenja.

Ššwjata nóz, ty s tyšazami
 Ššwėczkow pschindžesč šwjedžesčy,
 Šš šo bychmy šwėžu šami
 Dostali do wutrobny!

Ššubosč s njebjěš t nam šo šwėczi
 Do šemškeho žiwjenja,
 Wobšbož mēr nětk cžlowške džěčzi,
 Ššubosč njech je kralowa!

Ššichel. Š. Šapleč.

Hodowny sčtom wola naš dom!

Ale ach, kał wjele jich je, kotryž hody domach njeju! Kał mnohim, mješ zushmi ludžimi abo w dalokej dalinje wot wšchelakeho horja domapytanyh, cžišchėži šo horza khlša do wėczka, hdyž šwoje myšle do wótžneho kraja šožuja a na Boži wječor w šarschiskim domje špominaju! Tola hodowny jandžel žaneho njesabwya.

Ššot Bethlehemskeje hwėšdy šo wón t šemi šmahuje a pschinoshuje s tamnych wėcznych wyškotoščow poštrow dele ja wšchėch wošpocženyh, želazyh, wot domowiny šbalenyh. A kałki je to poštrow? — Ššto je adventške pošpóstwo a hodow šwjedžeski klink: „Ššroschtujcže, ššroschtujcže mój lud! praji wšch Boh!“

Ššny pak wšchitzy dnyrimy rady njebjeskeho jandžel-troschtarja pošgli byčž!

F.

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Ššeto šo ke kónzej pschibližuje a bóršy šandžemy do noweho lėta. Njeskomdž ničtó, šebi pučnik do noweho lėta wobštaracž. Ššón je dostacž ja 15 np. pola knjesow duchowny.

— Ššjanu knižku je wudał knjes farat em. Urban w Budyšchinje. „Ššwagny wėncžł“, to šu rjane šhėrlusche ja kwašy. Ššny tute wutrobu pošbėhowaze šhėrlusche ja našche šerbške kwašy wutrobnyje porucžamy, šo by šo na nich rjany, natwarjazy šhėrlusch špėwacž mohł, hdyž šo džęšba husto tam němske šwėtne njeczışte špėwy špėwaja. Wobšebje našchich šerbškich braščlow na tule knižku, kotraž je we wudawařni Ššerbskich Nowin dostacž, ššedžbliwnyh cžinimy. Ššnižka ma tež rjany pschidawł hodowny šhėrluschow a šhėrlusche na nowe lėto.

Dališche dobrowólne dary ja wbohe armeniške šyroty.

Šš Michalškeje wošady psches knjesa šararja Ššadu:

Ššud. Š. w Š.	3 hr. — np.
Šš. w Š.	2 " — "
Šš. w Š.	2 " — "

Ššromadže: 7 hr. — np.

Šš mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.

Ššólčž, redaktor.

„Ššombaj Boh“ njeje jenož pola knjesow duchowny, ale tež we wšchėch pschėdawawařnjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na ššchtwórcž lėta płacži wón 40 np., jenošliwe cžišla šo ja 4 np. pschėdawaju.